

omhandlede Rettigheder. At forlænge den i Forvejen ret lange Frist af i alt 10 Aar har Ministeriet ikke fundet fyldestgørende, idet det — selv om der tillige træffes særlige Foranstaltninger til at fremme Tinglysningen — næppe vil lykkes indenfor et passende Tidsrum at faa tinglyst blot Hovedparten af de Rettigheder, der ikke er blevet tinglyst inden 10 Aars Fristens Udløb. Mod at opgive Kravet om Tinglysning taler vel, at man herved til en vis Grad tilsidesætter Formaålet med Bestemmelsen i Tinglysningslovens § 1: at gøre Tingbøgerne saa paalidelige som muligt til Betryggelse af Omsætningen og Realkrediten, og det kunde derfor være ønskeligt kun at lade Kravet om Tinglysning bortfalde for saadanne Rettigheders Vedkommende, som paa den ene Side er af største Betydning for de berettigede, men vanskelige at faa tinglyst, og hvis Tinglysning paa den anden Side kunde undlades uden større Betænkeligheder, fordi en Køber eller en Panthaver i Reglen maa være forberedt paa saadanne Rettigheders Eksistens. Efter Justitsministeriets Formening vil det imidlertid ikke kunne vække afgørende Betænkelighed at opgive Kravet om Tinglysning og under Hensyn til Vanskeligheden ved at finde en rimelig og retfærdig Begrænsning at lade dette gælde alle Rettigheder over fast Ejendom, som er gyldig stiftet uden Tinglysning før 1. April 1927.

Ved Lovforslagets § 1 foreslaas derfor Tinglysningslovens § 52, 1. Stk., 1. Punktum, ændret saaledes, at Bestemmelsen om Fristen udgaar, hvorhos man for at fastslaa, at der ikke bør kræves noget strengt Bevis, hverken for de paagældende Rettigheders Stiftelse, eller for at denne er sket inden 1. April 1927, har ændret Ordene „er gyldig stiftet“ til: „om hvilke det med Rimelighed maa antages, at de er gyldig stiftet“. Som Følge af, at Fristen bortfalder, bliver Bestemmelsen i § 52, 1. Stk., 2. Pkt. om, at Fristen i de sønderjyske Landsdele ikke gælder for Servitutter, der var gyldig stiftet før 1. Januar 1900, og som har bevaret deres Gyldighed uden Indførelse i Grundbogen, overflødig og foreslaas derfor slettet. Bestemmelsen i Forslagets § 1, 2. Pkt. om, at den berettigede uanset Reglen i § 15, 2. Stk., kan kræve sin Ret tinglyst, er i Overensstemmelse med § 1 i fornævnte Lov af 21. Marts 1932.

Naar Kravet om Tinglysning til Sikring af de før den 1. April 1927 stiftede Rettigheder over fast Ejendom frafalder, maa det, saafremt der ikke træffes særlige Foranstaltninger, anses for utvivlsomt, at

Tinglysning af disse Rettigheder kun vil finde Sted i ringe Omfang, hvilket, som ovenfor berørt, er principielt uheldigt. Justitsministeriet maa derfor anse det for ønskeligt, at der aabnes Indehaverne af de nævnte Rettigheder en nem og billig Adgang til, uden at Sagførerbistand er fornøden, at faa deres Ret fastslaaet, hvilket formentlig i ikke ringe Grad vil bidrage til, at Tinglysning sker. Der foreslaas derfor i Forslagets § 2, at der aabnes Adgang for dem, der anser sig i Besiddelse af saadanne Rettigheder, eller mener, at en Ret ikke eksisterer, til uden Retssag ved skriftlig Begæring til Tinglysningsdommeren — i de sønderjyske Landsdele Dommeren, ikke Tingbøgføreren — at faa Spørgsmaalet gjort til Genstand for Undersøgelse.

Den foreslaaede Ordning gaar i øvrigt ud paa, at der, saafremt der er Mulighed for, at en utinglyst Ret kan være gyldig stiftet forinden 1. April 1927, af Dommeren berammes et Retsmøde — efter Omstændighederne paa Dommerens Kontor —, hvortil Parterne og andre, hvis Interesse berøres af Sagen, indkaldes, om fornødet ved offentlig Bekendtgørelse. Fremsættes der ikke paa det indvarslede Møde Indsigelse imod den paa staaende Ret, afsiger Dommeren Kendelse om Notering i Overensstemmelse med Indkaldelsens Indhold, medens der i modsat Fald søges tilvejebragt en forligsmæssig Ordning. Opnaas der Forlig, er dette bindende, ogsaa for dem, der ikke har givet Møde efter lovlig Indkaldelse. Har offentlig Bekendtgørelse ikke fundet Sted, vil Forliget herefter kun være bindende for dem, der er indkaldt til Mødet ved anbefalet Brev. I Mangel af Forlig henvises Sagen til Behandling i den borgerlige Retsplejes Former. Endvidere foreslaas det, for at sikre Tinglysnings Gennemførelse, at det paahviler Dommeren i Embeds Medfør at foranstalte Tinglysning af Kendelsen eller Forliget paa Rekvirentens Bekostning.

En særlig Bestemmelse er optaget i Forslaget for det Tilfælde, at der foreligger Ejendomshævd paa en Del af en Ejendom, i hvilket Tilfælde Tinglysning først vil kunne ske, naar Forholdet er berigtiget i Matrikulen. Det foreslaas, at der af Dommeren fastsættes en Frist til Forholdets Berigtigelse, hvilken Frist kan forlænges, saafremt dens Oversiddelse er den hævdberettigede utilregnelig. Oversiddes Fristen, uden at Forlængelse finder Sted, taber den utinglyste Hævd efter Forslaget sin Retsvirkning over for senere Erhververe af Rettigheder over den Ejendom, over hvilken Hævden er vundet. Fristens Oversiddelse vil her-